

Rashigiran Toivo

Vari Lindén
Gokahdan Saagat 4

Hillea Pohjalainen
2010

RASHIGIRAN TOIVO

© 2019 Vari Lindén

Kansi © Hilkka Pohjalainen

Kustantaja BoD- Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja BoD- Books on Demand, Norderstedt, Saksa

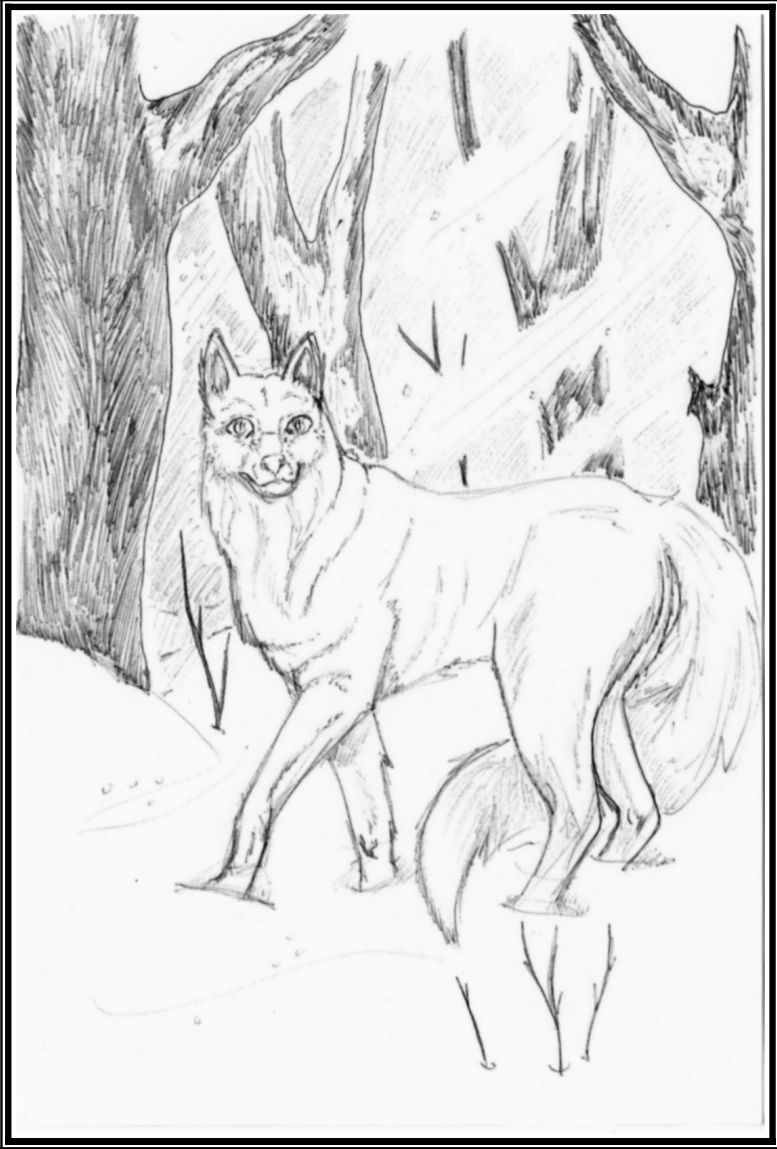
RASHIGIRAN TOIVO

Gokahdan saagat 4

Vari Lindén

SISÄLLYSLUETTELO

Aavistus.....	9
Shade.....	13
Tiedustelija.....	69
Chimaria.....	126
Ruhtinaan Perintö.....	172
Dairo.....	208
Erotetut.....	275
Kenraalin kohtalo.....	318
Susien Sota.....	383
Epilogi.....	429
Kirjailijan loppusanat.....	436
Gokahdan kartta.....	439

Aavistus

Kieppuvan pimeyden keskellä sievät kasvot huusivat tuskaisella äänellä. Nuori mustahiuksinen mies makasi elottomana naisen sylissä veren tahratessa kirkuvan naisen valkeat vaatteet.

”Dairo! Dairo! Dairoooo!!” huuto kaikui kuin jostakin hyvin kaukaa ummehtuneen pimeyden läpi.

Sanom nousi raskaasti hengittäen istumaan vuoteella. Posket märkinä kyyneleistä hän nousi nopeasti ylös tarkistaakseen poikansa voinnin. Sciirojen Hopeakuningatar tunnisti enteen hyvin sellaisen nähdessään, mutta uni livahtaisi nopeasti pois hänen mielestään ja jättäisi jäljelle vain vihjeitä kuka oli vaarassa.

Ohut pellavainen aamutakki yllään hän käveli kuningasparin makuuhuoneesta ja kiersi käytävää pitkin poikansa huoneen oven taakse. Käsi täristen hän koputti oveen ja avasi sen.

Kynttilä paloi pienellä kirjoituspöydällä ja vuoteella istui samainen nuorukainen, jonka Sanom oli nähnyt kuolleena vieraan neidon käsivarsilla.

”Kas, olet hereillä vielä!” Sanom totesi huojentuneesti.

”En saanut unta.” Dairo vastasi ja puhdisti huolellisesti kahdenkäden miekkaansa.

Sen nahkainen kahva vaati omat huoltotoimenpiteensä ja nuorukainen piti terän moitteettomassa kunnossa. Vielä

joskus sattui ihmisten iskujoukkoja pienillä veneillä Arodacariaan yrittämään uutta vallankaappausta, mutta sciitot iskivät heidät aina takaisin merelle. Dairo partioi usein pohjoisilla rannoilla ja miekan pitäisi aina olla kunnossa.

Sanom katseli hetken aikuiseksi varttunutta poikaansa. Suorat, mutta villit paksut hiukset yltivät hartioille ja kuten isällään, kuningas Liolla, pojankaan suortuvat eivät millään pysyneet aisoissa. Ne tuntuivat aina nousevan pörröiseksi kuontaloksi ja antoivat Dairolle valheellisen hellyyttävän ulkonäön.

”Näitkö taas jotain?” poika kysyi tyynesti, mutta kääntäen silmänsä suoraan äitinsä kasvoihin.

”Näin sinun loukkaantuvan.” Sanom vastasi haluttomasti.

Eihän hän voisi kertoa pojalleen nähneensä tämän kuolevan! Dairo ei ollut vielä kuin reilun 20 vuodenkiertoa, hurja ja harkitsematon, mutta pelottavan taitava soturi.

”Muistatko vielä merkit?” Dairo kysyi nostaen miekkansa niin että näki terän suun.

Sanom vapisi muistaessaan enää vain himmeitä näkyjä äskeisestä hyvin voimakkaan aidon tuntuudesta unesta.

”Susi, savu ja neito.” Sanom kertoi, mutta epäröi heti.

”Vielä jotainko?” Dairo laski miekkansa vuoteelle lappeelleen ja kääntyi nyt kokonaan äitinsä puoleen.

”En ole varma. Hetken minusta vain tuntui että susi ja neito ovat yksi ja sama.” Sanom mutisi.

”Puhut scirasheista? En ole aikeissa tutustua heikäläisiin, joten älä huoli.” Dairo rauhoitteli.

”Jostain syystä mieleeni palautuu myös jonkinlainen ase, sillä muistan valon heijastuneen terän suusta. En vain enää muista millainen. Koko uni alkaa jo kadota. Tiedän vain vahvasti sinun joutuvan vaaraan. Olethan varovainen!”
Sanom pyysi.

Pojan rauhoiteltua häntä ja palautettua miekkansa huotraansa käydäkseen levolle, Sanom käveli miettiväisenä takaisin kuningasparin makuuhuoneeseen ja istahti sängylle riisuttuaan takkinsa paikoilleen tuolille säyn viereen.

”Dairoako se unesi koski?” raukea ääni mutisi peitteen alta säikäyttäen Sanomin.

”Herätinkö sinut! Puhuinko unissani?” Sanom kysyi ja livahti Lion kainaloon peitteen alle.

Mies oli lämmin ja muuten kuten ennenkin, mutta outo tarttumaton sairaus jäyti hänen terveyttään. Sama sairaus johon hänen isänsä oli kuollut vuosia sitten parin vasta tutustuessa. Lio oli varoittanut ettei enää kävelisi kauan, eikä Sanom voisi auttaa häntä parantajan taidoillaan.

”Puhuit paljon, mutta vierain sanoin kultaseni. Vain muutama lause oli ymmärrettävää kieltä.” Lio kuiskasi hellästi puristaen vaimonsa syliinsä.

Sanom odotti miehen jatkavan, kun Lio koitti tapailla lauseita sanatarkasti mielestään torkuttuaan Sanomin poissaollessa.

”Hänen aikansa on palata. Kuolema kintereillään valkoinen on löytyvä ja lopettava oman aikansa.” Lio muisteli.

”Eihän tuossa ole mitään järkeä? Sanom puuskahti.

”Sanoissasi harvemmin on, keskellä pimeintä yötä,
kultaseni!” Lio härnäsi ja pariskunta saattoi unohtaa murheet
ja nukahtaa toistensa lämpöön.

Shade

*Koti kutsuu, polku kuiskaa,
lähde matkalle taas
Suden kuulet ujelluksessa tuulen*

Laulu kuului kaukaa. Se oli tuttu ja samalla vieras, kuin hän olisi kuullut sen kauan sitten mutta unohtanut.

*Kehä laulaa, hetki koittaa
Terät välkehtien
kutsuu paikalle korkeimman taas*

"Shade!" hän kuuli hätääntyneen kaiun kaukaisuudesta ja avasi silmänsä.

Valkoinen tyhjiys ympäröi häntä ja sinertävä usva lipui hänen ympärillään peittäen osan näkyvyydestä. Usvassa välähteli heikkoja näkyjä. Hän tunsu näkyjen herättävän jotain, mutta ei saanut otetta katoavista ajatuksistaan. Kaiku kuului uudestaan kaukaisuudesta.

"Nimeni on Vera!" hän kuiskasi painottaen nimeään, "ketä etsit?"

Kaiku vaikeni ja hän tunsu päänsäryn hiipivän hiljaa takaraivoonsa tutulla tavalla. Laulu ei vaiennut, kuin säikeiden välillä. Sitä hän ei muistanut kuulleensa unessa ennen.

*Suden polku halkoo maata
tyrmä murrettu on.
Vapaus vangille vihdoin koittaa.*

Näin oli käynyt ennenkin ja hän tiesi tämän kaiken jo ennalta.

"Shade, pakene" toinen ääni kuiskasi kaikuna. "Etsi saari, pakene."

Usvan takana alkoi selkiytyä valtava hahmo, jonka silmät kiiluiivat uhkaavasti. Hahmo pelotti häntä ja hän rukoili heräävänsä pian tästä painajaisesta, joka toistui kerta toisensa jälkeen. Yhä uudelleen ja uudelleen hahmo usvan takaa löysi hänet, vaelsi hän sitten minne tahansa. Kun kumea nälkäinen murina alkoi nousta hänen kuuluviinsa, hänen rukouksiinsa vastattiin viimein.

*Suden joiku viiltää tunturin hiljaisuuden,
Sinun vapauks on vapauksin.*

Hän nousi syvään hengähtäen istumaan sängyllään hiestä märkänä ja kauhuissaan, laulun viimeisen kuiskauksen kuluessa vielä epäselvänä hänen korvissaan. Sinun vapauks on vapauksin... Mitä se tarkoitti? Nuori nainen hengitti

syvään ja antoi sydämenlyöntinsä tasaantua pimeässä. Pilvi lipui kuun edestä ja sen kelmeä valo lankesi sisään pienestä ikkunasta. Kapea holvin muotoinen ikkuna oli pieniruutuinen ja epätasainen, eikä pitänyt hallaa ulkona kovinkaan hyvin. Kivinen lattia hohkasi kylmyyttä pienessä huoneessa, tuuli humisi hatarien puuseinien ulkopuolella ja hän alkoi palella.

Häntä itketti, mutta hän tiesi kokemuksesta seuraukset, jos hän osoittaisi sellaista lapsellista heikkoutta. Uni palaisi taas yhä uudelleen ja uudelleen ja hän tunsi siitä pakottavaa tarvetta muuttaa eteenpäin. Vain lähtemällä paikkakunnalta uni pysyisi poissa ja hän saisi nukkua rauhassa, kunnes se alkaisi jälleen.

Häntä ei päästettäisi helpolla. Vain puoli vuotta aiemmin hän oli saapunut tähän pieneen kylään unen ajettua hänet edellisen kerran liikkeelle. Kylä oli köyhä ja nuoret joutuivat tekemään paljon töitä. Hän oli uuttera ja koitti aina parhaansa, niin hän oli ansainnut jonkinlaisen paikan kylän asukkaiden joukossa. Se oli tosin vienyt häneltä runsaasti voimia ja hän oli aina väsynyt.

Vera asui kirkon läheisyydessä pienessä huoneessa, jonka oven sai lukkoon. Huone oli kirkon väelle rakennetussa askeettisessa rakennuksessa, jossa asui hänen lisäksi kaksi orpoa tyttöä ja pappi vaimoineen. Tytöt olivat tulleet papin hoiviin ennen häntä.

Kirkkoherran taloksi tätä ei voinut sanoa, Vera oli matkoillaan nähnyt niin paljon pappiloita, ettei edes verrannut tätä vähäkalusteista ja tavallista taloa suurempien kylien ja kaupunkien varakkaisiin pappiloihin.

Kulmahuoneessa oli yksi pieni ikkuna, kaksi kivistä ulkoseinää ja kaksi puista sisäseinää. Sänky oli puuseinän vierellä ja siitä näki esteettä suoraan ikkunaan, joten unen

hereille pelottama nuori naisenalku katseli pitkään vapisten ikkunaa, kuin odottaen unen pedon ilmestyvän sen taakse.

Talon ulkomuuri hohkasi kylmää ympäri vuoden, lattia oli tehty lohkotuista kivilaatoista ja niiden pinta oli karhea ja kylmä. Kylän varakkaimmassa talossa käytettiin paksuja villaisia mattoja lattialla, mutta se oli liian suuri ylellisyys tähän pikku-pappilaan. Kauppiaan perhe oli kuitenkin varoissaan ja halusivat sen näkyvän. He myivät kyläläisten valmistamia tuotteita toisiin kyliin ja heillä oli tämän vuorikylän ainoa hevonen.

Muita kotieläimiä kylässä olivat lähinnä talollisten lampaat ja vuohet. Maito ja villa ostettiin suoraan heiltä ja tytöt opetettiin jo pienestä kehräämään ja valmistamaan puuneuloilla paksuja, villaisia lapasia ja sukkia. Hieman vanhemmat opettelivat solmimaan ryijyjä ja punomaan nauhoja. Näitä vanhempien tyttöjen käsitöitä, pikkupoikien vuorilta etsimiä erilaatuisia mineraaleja ja suoloja sekä emäntien valmistamia juustoja myytiin lähimpään naapurikylään. Pienten tyttöjen neulaamat vaatteet käytettiin oman perheen kesken ja niitä tarvittiinkin paljon.

Vuoren juurella oli kaksi maanviljelyksestä elävää kylää ja kauppias kulki hevoskärryillä vuoristotietä pitkin myymään oman kylän tuotteita ja ostamaan viljaa, parkkia, työkaluja ja karkeaa pellavakangasta työvaatteisiin. Nämä kaksi lähintä kylää olivat muodostuneet harvaan rakennetuista taloista yhden tai kahden maanviljelijän tilojen ympärille ja asukkaat hyötyivät toistensa ammasteista ja tuotoksista.

Maanviljelijöiden naapurista löytyi kehrääjiä, kutojia, turkkureita ja suutari. Pappi kutsuttiin vuorelta näihin kyliin hautajaisia tai häitä varten, sillä omaa kirkkoa ei ollut varaa perustaa jokaiseen kylään.

Ihmisten parissa itsensä muukalaiseksi tuntenut ihmistyttö Vera löytää menneisyytensä Valkoisen Suden saarelta saaden takaisin aikaisemmat muistonsa.

Susien valtakunta, Rashigira odottaa kruununperillisensä paluuta, mutta pohjoisen maan salamurhan yritys saattaa neljä maata sodan partaalle. Denkioiden suunnitelmat ovat vanhempia kuin pedonveriset kansat osasivat edes aavistaa. Pääsevätkö ihmiset koskaan vapaaksi salaisesta hallinnostaan, vai katoaako susien kansa tietoineen maailmankartalta?

Kaiken keskellä Ilvesklaanin Hari koittaa suorittaa edesmenneen kapteeninsa viimeisen tehtävän ja huomaa menettäneensä sydämensä mahdottomaan romanssiin.

Gokahdan saagojen pääteos kokoaa yhteen kaikkien sarjan kirjojen ytimen. Salaisuudet tarinoiden taustalla alkavat paljastua runsaan matkailun ja uhrautuvaisuuden keskellä, kun ystävykset koittavat pitää toisistaan huolta kohtalon hajauttaessa heidät yhä uudestaan omilleen.

Historian ja luontokuvausten värittämä kertomus on odottanut omaa aikaansa ja Lindén kattaa fantasian ystäville parastaan.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi